

Popolcovou stredou začína pôstne obdobie, ktoré trvá, a vlastne už od počiatkov Cirkvi trvalo 40 dní. Existuje niekoľko dôvodov, prečo si už prví kresťania vybrali toto číslo: Ježiš sa 40 dní postil na púšti; vyvolený ľud bol na púšti 40 rokov; 40 dní bol Mojžiš na hore Sinaj; 40 dní vyzýval Goliáš Izraelitov k zápasu; za 40 dní prišiel Eliáš, o chlebe a vode, k Božej hore Horeb; 40 dní kázal Jonáš pokánie v Ninive ...

Túto štyridsaťdňovú cestu chceme prejsť aj my tak, aby sme sa dobre pripravili na prežívanie Svätého Trojdnia Veľkonočného Tajomstva.

Podme sa s väčšou pozornosťou započúvať do slov sv. Písma, ktoré pamätajme, nie je len kniha, ktorá nám rozpáva o tom čo sa stalo kedysi, ale hovorí nám to čo Boh chce, aby sme robili a žili my dnes. Otvorme teda naše srdcia a mysle, aby sme porozumeli k čomu nás Božie Slovo v tomto čase pôstu pozýva.

Čítanie z knihy proroka Joela (2,12-18), ktoré budeme na Popolcovú stredú počúvať, začína týmito slovami: *«Pán hovorí: „Obráťte sa ku mne celým svojim srdcom, pôstom, plačom a nárekom; srdcia si roztrhnite, nie šaty, a obráťte sa k Pánovi, svojmu Bohu».*

Zaujali ma tu dve slová-slovesá, ktoré by mohli byť pre nás akousi výzvou.

Sloveso שׁוּב «obrátiť sa» má v hebrejčine viaceré významy, ale uvediem iba niektoré: vrátiť sa (na určité miesto): Gen 15,16; Gen 18:10; Gen 8:9; Joz 4:18; urobiť znova (Gen 26,18); vrátiť sa (do vzťahu): Jer 3,1; 1Kr 12,27; Jer 15,19; vrátiť sa (zo smrti do života): 2Sam 12,23; obrátiť sa späť (1Kr 8,35); premeniť sa na (Jer 29,17).

V žiadosti o obrátenie ľudu, o návrat k Bohu (Joel 2,12) , je to Boží hlas, ktorý prostredníctvom proroka prosí ľudí, aby sa obrátili, aby sa prestali otáčať chrbtom k svojmu Stvoriteľovi, ale aby sa k nemu vrátili. Je to výzva aj pre nás, nielen na obrátenie od našich zlovykov a hriechov, ***ale na skutočný návrat k Bohu, k jeho srdcu, ktoré bije, ktoré miluje, a ktoré nás čaká.***

Druhé sloveso, «roztrhať», z hebrejčiny קָרַע, môže znamenať nielen roztrhať odev (Gen 37,29), či metaf. srdce (Joel 2,13) alebo nebesia (Iz 63,19), ale aj odtrhnúť/odobrať (kráľovstvo): 1Kr 11,11, no používa sa aj vo význame zväčšiť/rozšíriť (Jer 22,14).

A práve v tomto poslednom význame slovesa môžeme vidieť a pochopiť, že prorok pozýva nielen vyvolený národ, ale aj nás: ***zväčšiť, rozšíriť, otvoriť dokorán naše srdce a vpustiť doň Boha, ktorý by tam mal mať stále prvé miesto.***

V evanjeliu podľa Matúša (6,1-6.16-18), nám Ježiš ponúka, asi klasický, ale overený, a hlavne, konkrétny návod na to, čo a ako máme robiť, aby sme mohli obdobie pôstu prežiť intenzívnejšie: ***dávať almužnu, modliť sa a postiť sa.***

Možno si povieme, že to nie je nič nič nové, ba, že to sme už počuli veľakrát predtým. No myslím si, že tu by sme sa mali zastaviť a uvedomiť si, že tak ako sa každé ráno prebúdžeme s novou silou a energiou, a každý deň je odlišný od toho predchádzajúceho, a nič nie je také isté ... tak aj toto pôstne obdobie, do ktorého vstupujeme, je nové a iné. Výzva, ktorú máme pred sebou, je veľmi aktuálna, a zároveň nám dáva jedinečnú príležitosť a šancu, aby sme dnes, TU a TERAZ, niečo zmenili nielen v našich životoch, ale aj v životoch našich bratov a sestier.

Hneď v úvode tejto pasáže vidíme aký opatrný a inteligentný pozorovateľ bol Ježiš, keď povedal svojim učeníkom: *«Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás obdivovali, lebo nebudete mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach»*.

Žiaľ, 'propagovanie' vykonaného dobra existovalo od počiatku sveta. Zdá sa, že nevieme pomôcť chudobnému, podať pomocnú ruku tým, ktorí to potrebujú, alebo urobiť hocikakú dobrú prácu, bez „trúbenia“... bez *selfie* ...

Dávať almužnu, modliť sa, postiť sa, či umŕtvovať len preto, aby sme sa cítili dobre alebo aby sme vzbudzovali dojem „dobrých ľudí“, nielen kazí, ale ničí krásu skutku, ktorý je sám o sebe určite dobrý. Je pravda, že všetci by sme chceli, aby boli uznané naše dobré skutky. Ježiš túto realitu nepopiera, len nám pripomína, že najlepšie uznanie je to, ktoré pochádza od Boha: *«lebo nebeský Otec vidí aj v skrytosti»*.

Boží otcovský pohľad sa nikdy nemení, nie je ako ten náš ľudský. My sme, bohužiaľ, schopní ... dnes zasypať človeka komplimentmi a zajtra ho kritizovať... ***Boh vždy oceňuje našu lásku, našu modlitbu a naše obete, akokoľvek malé a skryté sa môžu zdať.***

Stojíme teda pred veľkou výzvou a máme k dispozícii 40 dní ...

Vráťme sa k srdcu Boha, ktorý nás miluje a čaká na nás, a ***bud'me každý deň vd'ační*** za nespočetné požehnania a dobrodenia, ktoré sme dostali a denne dostávame!

Otvorme doširoka naše srdcia a urobme v nich priestor, aby mohol vstúpiť Kristus, a prosme, aby nám pomohol, a to nielen počas týchto štyridsať dní, ale každý deň, ***byť stále viac pozorní*** k utrpeniu našich bratov a sestier, deliť sa s nimi a pomáhať im!

Nech obrad Popolca, ktorý s pokorou prijmem, ***v nás vzbudzuje túžbu po novom srdci***, očistenom pôsobením Ducha, a nech v nás znovu ***prebudí hlad po Slove*** a ***vôľu po autentickom obrátení!***